

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 hóra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, oct. 13.
1867.
28. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Luda Matyinak van
szánva.

Uj dal az uj dicsőségről.

Régi dicsőségnek
Régi a nótája,
Befeketült sárgult
Annak a kótája.

Voltra nem hitelez
Ma már a zsidó se...
El nem kél — mert régi —
A Kossuth bankó se.

Ne bántuk a régit.
Éljünk a jelenek,
Melynek tündérei
Előttünk lebegnek.

Van most a nemzetnek
Sok derék finanza,
Keringővé válik
Miattuk a tánca.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

Hej! a táncz keringő,
De üres a tárcza...
Nem csörög az ezüst —
Csak a nemzet láncza.

Kamráinkban volna
Itt ott egy kis élés,
Hanem a kormányon
Több a visszaélés.

Békés nemzet vagyunk,
Még katonánk sincsen...
Osztrák tart katonát —
Most a magyar kincsen.

Hitelünk soh se volt,
De van adósságunk,
Ne mondjuk — legalább —
Hogy szüz a mi vállunk.

Tiszát szabályozzuk,
Dunát elrekesztjük,
S a Balaton tavát
Poronddá növesztjük.

Tiszta vert aranyból —
Ha majd adóságunk
Rakáson lesz, — melytől
Borzad most a hátunk: —

Belebeszélhetünk
A magunk ügyébe,
Bár, mint más akarja . . .
Ugy visszük azt végbe.

De ne énekeljünk
Az új dicsőségről?
Nem látjuk a kótát
Szemünknek könnyétől.

Testvérünk a nimet
Oszályos atyafi!
Mit itthon keresünk . . .
Magának hordja ki.

Terjeszti köztünk a
Civilisációt. —
Naponként emeli . . .
Főlebb a porciót.

Miniszteriumunk
Dupla. Osztrákmagyar!
Mindig teljesíti . . .
Mit az osztrák akar.

KONDOR MARCZI.

Vasárnapi párbeszéd

a pap és harangozó között.

Harangozó: Ugyan édes tiszteletes uram! ha meg nem sérteném, egy kéréssel bátorkodnám alkalmatlan-kodni?

Tiszteletes: Csak ki vele Pál! mi a baja, ha segíthetünk rajta szívesen megteesszük, hiszen maga már régóta hűséges tagja az eklézsiának.

Harangozó: Hisz nincs is nekem panaszom az ekléziára, mert hát rendesen a mint dukál kijár a komenzióm, — hanem egész más tárgyban akarom én tiszteletes uramat megkérni . . .

Tiszteletes: No csak bátran Pál! hadd halljuk mi a kívánsága?

Harangozó: Hát lássa tiszteletes uram! mikor úgy jön a sorja, s egy kis időm van rá, biz én megvallom, szeretek olykor olykor az ujságokba — miket tiszteletes uramnak hordok a póstáról — egy keveset bele kukkantani; abban aztán többször olvastam már olyan szavakat, miket az én tökkel ütött fejem se-hogy sem tud eligazodni, mert hát nem értem, mivel én csak olyan légős iskolás voltam, nyáron át mindig libát meg bányát öríztem, télen pedig mikor a tanulás ideje lett volna, örökösön tengerit morzsolgatott velünk a mesterünk, s mikor elkelt az iskolát hagynom, minden tudományom abból állott, hogy egy kicsit olvasni tudtam. Tiszteletes uram pedig tapasztalt, világlátott tanult ember, deákul is tud, arra kérném tehát, hogy magyarázza meg nekem mi az a közösi ügy, deputátio, delegátio? . . . Meg mi a tatár is no . . . enye . . . a számban van, még se tudom kiugratni . . . segítsen utár tiszteletes uram na . . . hiszen az ujságban minden harmadik sorban előfordul . . .

Tiszteletes: Talán a kótát akarja mondani öreg?

Harangozó: Azt azt a tűz égesse meg, — de hogy ki találta tiszteletes uram?

Tiszteletes: Könnyű volt azt kitalálni Pál, mert mindnyájunknak a begyében van a. Biz azok jó öregem, füves ördögös szavak, röviden mingyárt meg magyarázom — hogy megérthesse kigyelmed. Hát először is közösi ügynek hívják azt a barátságot, és atyafiságot, mit Deák Ferencz és ez a mostani magyar kormány az osztrák sógorral kötöttek. Ezen kötés pedig abban áll lássa Pál, hogy a magyar és az osztrák egymás örömeiben megosztóznak, egy más terhet közösen viselik. Példát mondok rá mingyárt. Ha az osztrák csinált 18 év alatt valami negyven millió pengő forint adóságot a magyarok megpuhítására, és leigázására, hát azt most a magyar fizesse meg egy harmadában. Aztán ha a magyarnak terem aranya, ezüstje, adja azt a németnek, mert hisz közös a gazdaság: anyi köze van a németnek a magyar jószágához, mint a magyarnak a német adóságához.

Harangozó: Dejzen . . . menekü esapott volna bele az ilyen forma közösi ügyes atyafiságba, azért vizik hát az aranyat és ezüstöt Bécsbe, mint most legközelebb is olvastam az Igazmondóban, hogy tíz mázsa ezüstöt és 3200 darab aranyat küldöttek a körmezi bányákból Bécsbe, esodálkozom is rajta, hogy a mi finánczminiszterünk megengedte ezt, hát aztán mit kapunk mi azért?

Tiszteletes: Azért kapunk jó Pálom ujdomat új papíros hatosokat. Hanem menjünk tovább. A deputátio deákszó, magyarul anyit jelent, hogy küldöttség. Így nevezzük azon kormányfértiakat és képviselőket, kik az országgyűlési többség megbízása folytán a végett mentek fel Bécsbe, hogy ottan kikalkulálják a németekkel, hogy mennyit fizessen a magyar az osztráknak közösi költség fejében évenként? Ezt a menyit aztán, jól megértse Pál! deák nyelven

quótán a k hívják. Ez az a kvóta, mit a deputatio beleegyezésével az osztrák kormány a mi közös-ügyes sógorunk kiszabott a mi rovásunkra, hogy fizessük. Érti-e hát már kigyelmed?

Harangozó: Most már értem tiszteletes uram! de ha így áll a dolog, — az igazat megvalva — nem bántam volna ha soha se kellett volna megösmerkednem azzal a kvótával. Csak hamis hite lehetett annak a deáknak, a ki először ezt a puruttya szót kifundálta, köszönöm a magyarázatot tiszteletes uram!

Tiszteletes: Szívesen Pál, így vasárnap vagy ünnep délutánján csak tekintsen be hozzám, ha valamin fenn akad, majd utba igazítom én. A tanulás soha sem válik az ember szégyenére, lássa a példabeszéd is azt mondja, hogy: „a jó pap is holtig tanul.“

Eredeti levelek.

XXXIV.

Téns uram!

Ugy veszem észre, hogy Rómába is aképpen jártak Garibaldiéval, mint mikor a kutya tövises disznót lél, oszt elkezdí magát kinezni velle, bele bele harap s olyankor nagyokat ordít, míg a gazda elő nem jön s vagy a tövises szörnyet távolítja el vagy a kutját.

Mert hiába csak olyan sérthetetlen az igazság, a szabadság, a jogosság, a felvilágosodottság, az egyenlőség bajnoka, mint a tövises disznó, nem bír arval a koncezon élő ebek serege, csak ugatja keservesen, de ha még is bele talál harapni valamik, magán ejt keserű sebet.

Hej téns uram! be nehezen hajnalodik erre a rossz világra, oly sokáig tart ez a setét éjszaka, hogy az ember kétségbe kezd esni miatta. A nép szabadsága fényes napvilágának egyes sugárai fel fel pislognak a setétség sűrű látkörébe, de csak addig tart ez . . . — mint a vilámfénye s megint elenyészve a sovár szem elibe még nagyobb setétséget von, a kétségbeesés setét fátyolát.)*

Birkózik a gonoszság az igazsággal, s az a nagy bíró ott valahol, csak úgy egykedvűen nézi, alkalmasint a természet törvényein korrigál valamit, bonczolgatja a két küzdő elemet, mert még bizonyosan maga sem tudja meik lesz jobb a világ fennállhatására, az igazság e vagy a gonoszság?

Ná de tudom én téns uram! hogy addig nézik ezt a küzdelmet onnan az ég hátáról, míg ebből is közöszűgy nem válik. Majd osztán ott a más világban, mikor mindayáján Gábréel árkanggal trombita szavára, majd bemegyünk a közös országgyűlésbe, — akkorára csak eldül az igazság, egyenlőség és a nemzeti-ség kérdése, — s a biblia szavai már akkor csakugyan befognak ám teljesedni szóról szóra, t. i. hogy „a kik valának elsők, azok leendenek az utolsók“, — s így majd bizonyosan mink leszünk az elsők a kik utolsók vagyunk, akik meg most az elsők, azok lesznek az utolsók. Lesz ott is alsó meg felső ház ugyi téns uram? no hát már csak legjobb is lesz a magyaráz embernek ebbe bizni.

*Addig is pedig hát isten áldja meg kelmedet téns uram! békességes türelemmel, — én már megkezdtem ugyis a türelmet.**)*

Karakán Marczl
gulyás-hajjár.

*) Marczl szögám! mi lesz a világból, ha már te is morfondírozol? talán beleesett a kebtadög a gulyába?

**) Nosak folytasd hát szögám! míg utól nem érsz benünket, mert mi türelem am már vagy 18 év óta. Szerk.

Tigris dal.

Nagy Paládon azt füttyöli a rigó:
Hej rossz fat tett a tüzre Kemény Zsigó!
Ha ő azt a tüzet soká piszkálja:
Könnyen bele törhetik a bicskája.

Bántja ötét Kossuth Lajos levele!
Mert az arany igazsággal van tele,
Nem tetszik ez magának Deáknak is:
Hogy felnyitá szemét még a vaknak is.

Báró Kemény a közösügy lovagja!
Szörnyü dühös, szörnyü nagy a haragja —
Hogy hatása van a Kossuth szavának:
Zokon esik ő nagyméltóságának.

Az igazügy kortese.

Pattantyúk.

Csinos szakácsnéja volt az öreg papnak, de a nyelve szokása szerint minden papszakácsnének igen éles volt. Egyszer egy kolduló barát vetődött a házhoz, — sürgött forgott a szakácsné körül. Szokása volt az öreg páternek minden tál étel behozatalakor azt mondogatni: „no Panna quid ergó?“ a mi azt jelentette volna, hogy: hát mit hozott enni?

Ebéd után a szakácsné bizodalmasan megkérdezte a barátot, hogy ugyan micsoda az a quid ergó? mert neki mindig azt mondja a tiszteletes ur: e meg a lurkó azt mondta, hogy biz az deákszó, olyan tisztességtelen nő személyt jelent. A szakácsné egész nap dult fult, este aztán, mikor a vacsorát vitte be, ismét kérdi a pap:

„Hát Panna, quid ergó?”

Erre aztán már a szakácsné is csipőre tette kezeit s azt mondja a bámuló jámbor páternek:

„Vesztett lánczos lobogós . . . ne merészelje többé nekem mondani tiszteledő ur, hogy quid ergó . . . mert jól tudja, hogy becsületes leány voltam én, mig ide nem kerültem, — hanem maga tett engemet quid ergóvá, no de hiszen nem quid ergózik én velem többet, fogadom.

Azt kérdi egy kávéházi politikusunk, hogy kik állanak a pártok mögött, mert csak nem minden párt a közvéleményre hivatkozik? Megmondhatjuk egyszerüen. A két baloldal mögött állnak az egész népnek milliói. A többség mögött a hivatalnokok meg a szuronyok száz ezrei. A szélső jobboldal háta mögött pedig a nagy mindenség, tele s telve semmiséggel.

A kertész.

Ludas Matyi. Szegény virágok, ezekre is kellene már egy kis jöttevő záporosó, mert ugyanesak hervadoznak.

Tigriskörmök.

A híres kállói gyűlésen, — melyen Szabolesmegye bizottmánya Bónis uram indítványára szájából . . gget esinált, — a megye főjegyzője azt mondván szónoklatában, hogy ő azért nem kívánja Kossuth hazajövetelét, mivel „békés uton akarja a haza boldogságát“ egyik bizottmányi tag következő megjegyzést tőn a főjegyző ur szavaira : „mi is békés uton akarjuk elérni a haza boldogságát és ezen békeszeretetünknek köszönje az ur, hogy most mindjárt kinem dobjuk az ablakon.“

No Szabolesban az idén jó idő lesz az agarászatra
Hogy, hogy ?

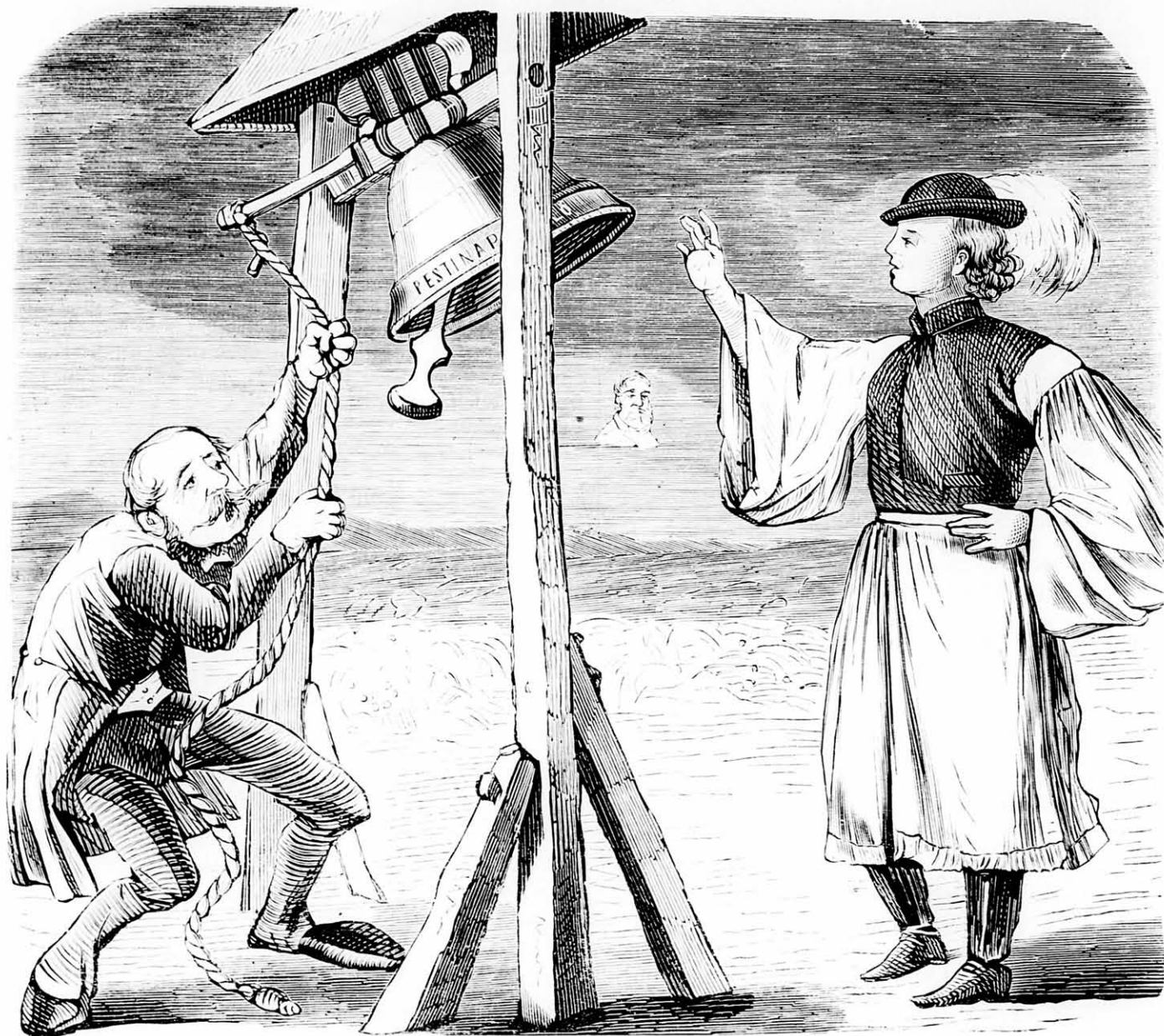
Mivel ott retteató sok nyul van.

Hogy ne volna, hogy ne volna, édes atyámiai! mikor egy kis miniszteri rendeletre az egész megye csaknem valamennyi bizottmányi tagja nyullá lett.

Garibaldi daczára annak, hogy már kétszer elfogták és most őt hadihajó őrzi Káprera szigetén, kinyilatkozta: hogy az ördög daczára is Rómába fog menni, — akár papnak akár Bonapárténak legyen öltözve ez az ördög.

Mit mond erre a szabolesi ember ?

A harangozó.

Ludas Matyi. De hiszen Zsiga! rángathatod azt a kötelet, akár rá is kötheted magadat, — nem lehet az ilyen felleget oly könnyen elharangozni.

A „Pesti Naplót“ már senkise akarta olvasni a vidéken s előfizetői is kezdtek szépecskén elmaradozni, hanem most már egy darab idő óta nagyobb érdekeltséggel viseltetnek iránta, mióta Kossuth megszánta szegényt, és hogy a közönség figyelmét reá fordítsa, hát a szerkesztőjét esattanós argumentumokkal csupa száználomból felkélpette.

A Pesti Naplóban újabban valami debreczeni riüpek kezd támadást Kossuth ellen — s repetálja azt a gyanúsítást és rágalmat, mit előtte már elmondtak vagy százszor. Ugyannyira egy huron pendülnek ezen vezérezikkező közönsügyes lovagok, hogy az ember akarja, nem akarja, de hinnie kell, hogy az egyik **19.** a másik pedig egy híján **20.**

Egyik vaskalapos papi testületnek rég időtől fogva az a hagyományos politikája, hogy csupán csak a leg-egygyübbeket veszi be az ur szolgálói közzé s a tehetségesebb papi egyéneket, ha addig él is, de minden áron igyekszik magától elítzni. Mind e pedig azért van, hogy a jámbor meglévőkön a hatalom polczán ülők annál könnyebben uralkodhassanak. Hanem minden tulságnak meg van a maga hátránya is, most nem rég a tünt ki egyik egyházmegyében, hogy az egyik lelkipásztor annyira jámbor és istenfelő vala, hogy még az anyakönyveket se vezette be rendesen, hanem csak úgy rovás nélkül szaporodott az urnak nyája Csákberényben.

A naplopók.

Bach bérenczek, — vitéz Schmerling
Huszárok!
Megvetéssel nézek én ti
Reátok.
Hijába mutattok olyan
Mézes mázos pofákat,
Baktereknek sem tennélek —
Nem hogy bürokrátáknak.

Szörnyű nagy a ti bűnötök
Lássátok.
Ezt ti magatok legjobban
Tudjátok.
Mikor haldoklott e nemzet.
Ti akkor mit tettetek?
Saját véreitek ellen
Párttökké lettetek.

A mely éltet, — a mely nektek
Mindent ad, —
Mint ellenség üldöztétek
E hazát.
Vonagló szegény hazánkon
Nem esett meg szívetek,
Emberekből sátánokká
S ördögökké lettetek.

Hej! minálunk sok az ilyen
Mákvirág,
Kiknek most is nagyban áll még
A világ.
Nagy része e jó uraknak
Zsíros hivatalt kapott,
És most a jó fizetésért,
Lopják a drága napot.

Az igazügy kortese.

Igaz história a fináczeról.

(Meséli Csalán Péter.)

A sárreten igen finom jó dohányt szoktak termesztetni. Igen természetes dolog osztán az, hogy ahol ilyen jó dohány terem, a ki a természetével jó barátságba él, nem pipál az egész esztendőn által rozsz trafikot de soha. A természetök meg sokkal becsületesebb emberek, sem hogy a jó embereik részére félre ne tennének annyit, hogy a magok részére is legalább két annyi ne maradjon.

Most harmad éve T . . . án vagyok, éppen bálozták a sok jó dohányt. Kedves czimborám volt a tisztartó, s tudtul adtam neki, hogy jó lesz a provizsiót felrakni a padlásra, — úgy is lett, vagy kilenez mázsát per 100 öreg font eltettünk a napvilágról. Hanem bizony megtudta azt valami duplaorru vizslafajú fináczer s még meg sem üllepedett a helyén a mi dohányunk, a mint egyszer csak harmadnapra ténfereg be három sanyaru képű szaglász a tisztartó lakára s gyönyörű magyar nyelven tudtul adá, hogy „topák mek niszem.

Beszagoltak osztán mindenivé a hol csak lehetett, hanem épen az urasági lak egyik szobájába nem lehetett be menni, — s épp erre tettek legnagyobb gyanut a fináczerok, — úgy de kules nem volt, — a faluba meg lakatos sem volt, így tehát a szomszédba kellett lakatosér külden, míg azonban a lakatos előjött, addig mink a fináczer

urakat elővettük, adtuk nekik jó turót meg gulyásos lust, rá meg kegyetlen erős jó bort, úgy hogy nem telt bele másfél óra, mind a három fináczer oly részeg lett, hogy a sutykos skatulyába kereste a napvilágot mindegyik. Megittuk velök a brudersaftot erősen, s ittuk ittuk mind addig, a míg mind a három fináczer le tett az életről, s hervert a maga levibe, egymásmellett a pádimentomon, demokratikus egyenlőségben respiciens úgy mint gemeiner.

Ekkép elkészített embereinknek osztán egy szekér derekába szalmát rakván felpakoltuk őket szépen, s haza küldtük stáziójukra, — a hol a kocsis egyenkint leszedvén őket a szekérről mint a tele zsákokat, egymás mellé fektette az utczejtő elibe s avval ott hagyta.

Másnap reggel a mint félebredtek a nemes atyafiak rettenetesen bámultak egymásra, gondolkozván erősen azon, mikép juthattak ők oda, a hol vannak? s hogy ki találta úgy tele az ő szolid mondírjokat gulyásos hussal és turóval. Mink meg T . . . án jóizüm neveltünk, s úgy eltettük a jó muskutály dohányt, hogy azt ugyan egy fináczer se lelte volna meg, ha még a háta közepén is nőtt volna egy orra.

Nem tudom . . .

Nem tudom mi lelte ezt a sok újságot?
Ammit össze darál, ammit össze gágog,
Magasztalván ezt az osztrák új alkotmányt.
Mint vén banya szokta az eladó leányt.
Pedig jól tudhatnák . . . hogy ha valamit ér,
Elkél mint a jó bor, nem kell neki czéger.
Hanem itt épen ez a dolognak nyitja . . .
Hogy ez a gágogó sereg jól gyanítja:
Mikép áll a dolog új alkotmányával . . .
S benne a szuszt azért tartja lármájával.

De én csak azt mondom nekik: vigyázzatok!
Ti bérelt tollasok! Nehogy úgy járjatok,
Mint sípolók serge Jairus házában,
Kiket kilóditott Krisztus igazában.
De hiszen kár rátok a szót vesztegetni,
Kutyából szalonna soha sem fog lenni.
A siket nem érti anyja, apja szavát,
Ti sem értitek meg Kossuthnak szózatát.
Nem, mert ha csak nevét emlegetik nektek!
Mikép holdkörösök mind félre beszéltek.

Üsd Jankó

Adomák.

Szekerét csináltatta a k . . . i ember s a kovács műhelytől maga húzta hazafele. Utközben elkialtja mellette egy drótos tót „drótoztassék kend stb.“ s a k . . . i atyafi rákiált nagy haragosan a szegény drótosra: ne kiabálj erre adta szedte vedte! mert elszalad a lovam.“

Dinnyét lopott a negyedi cigány, a gazda azonban rajta kapván a csinyen rá rivalt a móréra: „hát te gaz kópé! neked természetem én a dinnyét?“

— Micsuda? hát ez gyinye? akkor kell a devlának, hiszen én ast gondoltam hogy . . . tek.

Seregély uram hajdanában igen tréfás kalmista pap volt, szerették is különösen a káptalan . . . beli papok. Egyszer a többek közül bevetődött a v . . . i káptalanba s ebédre is megmarasztották. Azt mondja ebéd alatt egyik kanonok:

„No Seregély uram! ha meg nem fejti a kérdést mit elibe teszek, egy csepp bort se kap az ebéd alatt.“

— Halljuk a kérdést?

„Hát mondja meg mit jelent a katolikus halottak keresztjein az I. H. S.

— Hát azt jelenti — felel Seregély — hogy „I g y é k H u m a n i s s i m e S e r e g é l y.“

Nagy kaczagás támadt erre, hanem a felelet helyett újabb magyarozatot is követeltek. Akkor meg azt mondta: „no ha azt nem teszi, bizonyosan azt teszi hogy: „I g y u n k H á t S o r b a.

Ez a felelet aztán kielégítő lön és ittak is sorban.

Paksi uram is értett valaha a tréfálkozás-hoz. Ez meg este kártyázott valami Sági nevű ural, aki őt egy kissé betalálta rántani. Dühös lett erre Paksi s azt ígérte Ságinak, hogy holnap a templomban fogja kihirdetni az egész világ előtt, hogy minő gonosz ember Sági. A társaság szaván fogta Paksi uramat s megigérték, hogy ők is mind elmennek a templomba, meglátják hogy ki meri-e hirdetni? Megis jelentek a templomba mind. Paksi uram fellépett a szószékre s komoly ünnepélyességgel beszélt a Krisztus magas szellemét, ki még az ő életében megtérítette volna az egész világot, ha az embereknek gazSági, álnokSági, rutsági, alatomosSági, zsványSági, stb. Sági a keresztre nem feszítették volna. A gyülekezet többi része nem botránkozott meg, hanem Sági uramat azután többnyire csak allatomosSági álnokSági gazSági melléknevekkel czimezték a társaság tagjai.

Védszentjüknek névünnepeit ünneplé az egyszeri rácz atyafi.

Midőn ebéd után kiállana a kapuba, kérdi tőle az átellenben lakó evangélikus lelkész:

„No szomszéd! hát hogy folyik a mulatság?

Minden rendben vo'na tisztelendő uram! — felele a rácz, — csak dudánk volna, hogy ez a fiatalság egy kissé tánczolhatna.“

— Hiszen azon könnyű segíteni — itt van az én juhászom, majd dudál az. —

Mire a rácz atyafi azt a furesa megjegyzést tevő:

„Hej tisztelendő uram! nem tud az a mi hütünk szerént dudálni.“

Ugyanezen rácz atyánkfíat egy más alkalommal felszólítja a nevezett lelkész, hogy szerezzen számára egy pár kas jó méhet, a mire az atyafi azt felelte, hogy jól van, majd megpróbálja.

Egy hét mulva aztán kérdi a pap:

„Szomszéd hát lesz-e méh?

— Tudnék én — mondja amaz — a fránya egye meg, de minden éjszaka ott hál a gazdájai.

Mire midőn azt mondá a lelkész, hogy ő nem úgy akarja ám a méhet, hanem pénzért, — álmélkodva jegyzé meg az atyafi: „hiszen ugy nem mesterség s z e r e z n i.

Megállit a fináncz egy fuvarost a vámháznál s kérdi, hogy mi van a kocsi derekába fekvő zsákban?

A fuvaros nagy óvatossággal sugja fülébe a fináncznak, hogy biz abban zab van; de a fináncz ezzel meg nem elégedett, hanem átkutatta a zsákot s valóban nem talált abban zabnál egyebet. Dühösen förmed tehát a fuvarosra, hogy mire való az a titkolódzás, ha nincs akczis alá eső tárgy nála.

„Ugyan kérem fináncz urat, ne beszéljen olyan hangosan, — szóla a fuvaros, — mert ha lovaim — melyek már hónapok óta nem kapnak abrakot — meghallják, hogy zabot viszek a kocsin, egy tapodtat se mennek tovább.

Három a táncz.

No csak járjad jó magyarom!

Három a táncz . . . viradtig,

Kettő már volt s nem tudom hogy

Melyik lesz a harmadik?

Megnyirbálva alkotmányunk,

Tönkre teszen a kvóta!

Ördög tudja . . . melyik lesz már

A harmadik szép nóta.

Bezzeg ha majd mi huzzuk a

Harmadikat talp alá . . .

A ki most a nyakunkon ül —

A fordulhat ám alá.

Táncz lesz az, táncz . . . a minőt még

Tán Königrätz se látott?

Csak aztán a kvótás sereg —

Meg ne unja a tánczot?

Gyengéns uró.

Diszkurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Na Mihály gazda! khendnek olyan fám spüriuszsa van, kend vult az a vakmerü pulghár a khi elüszür khi merete mundani, hogy a herr von Thaisz fúkhapitány szörét ki kell themni a stadt-hózbul, megthürtént; felakasztutták... de csokh a hivataláthul, és kriminális pürbe fugthák. Hát must mi fug thürtémi.

mundja meg khend, ha ulyan jüvendülü profüta.

Mihály. Hát a fog törtémi szomszéd, hogy uj főkapitányt választunk, majd csak találunk erre a hivatalra valami jóra való embert, jövedelmező egy hivatal ám az, sok provizsió van ottan szomszéd! fizet a sok szemérmelenség mivelő intézet mint a köles. Hát a nasivasi! meg a makao klubbok? azok is kiadják a kvótát rendesen. Mit gondol mennyire rug egy pestvárosi főkapitány jövedelme... no felteszem azé, a ki érti magát?

Iczik. Csakh felrog annyira hallja khend! mint egy miniszther thanácsus fizetése?

Mihály. Fel ám annyira mint két miniszter évi dija. Hanem ad vocem miniszter... mit mond Iczik szomszéd a Lónyai vasut kölesönére? ehhez már szomszéd jobban ért mint gseft embere?

Iczik. Vosz zög ich? várklach egy kiesit drága hallja kend! a belgische bank khülesüne is bursus, ha nem a barun Háberle frankforti bankhár pinze valusághus igazi fám sáfrán. A balgha bank thodja khend nyulez perzenthes thürlesztésre, harminczkét esztendüre ad khülesünt! a barun Háberle pedig igaz egy negyed khamattal khevesébbet kíván, 7 és $\frac{3}{4}$ százalékut, de usztántég a thüke csak ütven év alatt thürlesztethetik le. Megmagyarázum khendnek mingyárt nomerossal is. Hát lassa khend! a 150 million frankhért ütven év alatt thüzetünk vissza somma sommárum 580 million 250 ezer frankhut, vagy is österreichische wiener wehrung szerént a 60 million phüngü furinthért 232 million 500 ezer furinthukat in convencionsmünze.

Mihály. De hát mért nem keresett a pénzügyminiszter a burkusoknál pénzt, hisz épen tegnapi olvastam az ujságban, hogy ott anyi a pénz mint a péva. három perzentért is lehet kapni — menyi csak köll.

Iczik. Miért nem? jedes warum hat sein darum, hallja khend! mert ha a herr von Lonyai Berlinben khütütt vulna khülesünt, még azzal tholálta vulna gyanósithani a finánczminiszther orat Besze János bácsi, hogy Magyarurszághut a purusznak akharja elzálugusithani.

Legujabb táviratok.

Pest. Deák Ferencz megérkezett magyar nadrágban! az angol királynéhoz szállott; a pusztai levegő úgy látszik nem igen jó hatással volt reá, mert a hossa nagyon lecsapadt.

Eger. Reiner királyi biztos e pillanatban szerencsétlété városunkat látogatásával. Vavrik Béla és Erdélyi József üdvözölő szónoklatokkal fogadták a kedves vendéget Általános a rémület; ki merre jár, arra szalad, mielőtt még a királyi biztos feloszlatná a megyei bizottmányt.

Ungvár. Azon hírre, hogy Kandó miniszteri tanácsos bemutatta képviselői megbízó levelét, itt nagyszerű kivíágítás lett volna, ha a záporosó elnem verte volna.

Róma. A papok avval ijesztgetik Garibaldit, hogy ha Rómát elfoglalja, a pápa tüstént kalomistává lesz.

Frankfurt. Több bankár ezek között Bernát Gazsi! ajánlatot tett a miniszteriumnak, hogy tíz perzenttel kevesebbet adnak pénzt, mint a báró Háberlház.

Arad. A honvédek gyászmisét tartanak a 13 vértanúért Aradon. Világosan pedig reggelig tanczolnak ugyan e napon a Bohus kastélyban. Az aradi polgárnagy is ott volt. Herr von Aczel! hát ez a ezé!?

Gyorsposta.

Tisztelt gyűjtőink: Waisz Dávid, Martini Lajos, Dankó István, Vikol János, Klein László, Turzuj Károly, Rappensberger Márton, Ilaszlinszky Károly, Wallon Heinrich, Koszta János, Pap Béla, Molnár József, Vargha István, Galli Sámuel, Keresztury Lajos, Wallerstein Gábor honfiak és özv. Baranyai Károlynő irántunk tanusított rokonszenvükért fogadják forró köszönetüket.

Torma Dánielnek Kállóba: Sem a szerkesztőség, sem a kiadó-hivatal nem oka, hogy Torma uram keserűséggel van eltelve iránta, mert a kiadó-hivatal az előfizetést mindezeideig nem kapta.

Több reklamáló előfizetőinknek: A jelen negyed évi folyam első száma illetőleg a 27-ik szám csak oct 6-án jelent meg — nem 1-sején. Ezóta úgy hisszük vették illető példányaikat. Így évnegyed elején nagyon meggyul a kiadó hivatal dolga, mivel legtöbbben az utolsó napra hagyják az előfizetést. Ezért késik egy két nappal aztán az első szám. Kik azonban még eddig sem kaptak volna meg — sziveskedjenek nyitott levélben felszólalni, ráírván e szót **reclamátió**, — így nem kerül pénzükbe.

Előfizetési felhívás.

Tisztelettel felhívjuk úgy az eddigi mint az ujonnan jelentkező előfizetőket, hogy a magyar népmulattató képes lapjára előfizetéseiket minél előbb megújítani sziveskedjenek,

negyed évre csak egy forint.

Rajzoló Ujházy.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: MÉSZÁROS KÁROLY.

[Metsző Horváth.

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-uteza 18. sz.